ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [*ELEANOR SHARPSTON*] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 27. septembrī[1]

Lieta C-379/11

Caves Krier Frères S.àr.l.
pret
Directeur de l'Administration de l'emploi

(Cour Administrative (Luksemburgas Lielhercogiste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Darba ņēmēju pārvietošanās brīvība — LESD 21. un 45. pants — Valsts tiesību akti — Dalībvalsts īstenota sociālās apdrošināšanas iemaksu atmaksāšana darba devējiem, kas nodarbina bezdarbniekus, kuri ir sasnieguši 45 gadu vecumu un kuri reģistrējas konkrētās valsts atbildīgajās iestādēs — Ierobežojums — Pamatojums

1. Luksemburgā darba devēji, kas nodarbina bezdarbniekus, kuri ir sasnieguši 45 gadu vecumu, ir tiesīgi saņemt darbā pieņemšanas pabalstu[2]. Šis pabalsts ir to sociālās apdrošināšanas iemaksu atmaksāšana darba devējam, kas samaksātas par konkrēto darbā pieņemto personu. Tomēr šim darbiniekam ir jābūt reģistrētam kā darba meklētājam Luksemburgas nodarbinātības iestādes darbā iekārtošanas birojā[3]. *Cour Administrative* (Administratīvā apelācijas tiesa) (Luksemburga) jautā, vai šāds nosacījums ir saderīgs ar LESD 21. un 45. pantu attiecībā uz, attiecīgi, pilsoņu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties, kā arī uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Eiropas Savienībā.

Tiesību akti

ES tiesības

Līguma noteikumi

2. Saskaņā ar LESD 21. pantu ikvienam Savienības pilsonim ir tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā.

3. LESD 45. pantā ir noteikts:

"1. Savienībā nodrošina darba ņēmēju pārvietošanās brīvību.

2. Pārvietošanās brīvība nozīmē to, ka likvidē jebkādu dalībvalstu darba ņēmēju diskrimināciju pilsonības dēļ attiecībā uz nodarbinātību, darba samaksu un citiem darba un nodarbinātības nosacījumiem."

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — Skat. 9. punktu tālāk.

3 — *Administration de l'emploi* (turpmāk tekstā – "*ADEM*").

4. Attiecībā uz LESD 45. panta 1. un 2. punktā paredzēto dalībvalstis var noteikt ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, kā noteikts 45. panta 3. punktā.

Regula Nr. 1408/71

4. Ar Regulas Nr. 1408/71 [4] noteikumiem koordinē dalībvalstu sociālās nodrošināšanas tiesības personām, kas pārvietojas ES [5]. Visi darba ņēmēji, tostarp pārrobežu darba ņēmēji, atrodas šīs regulas piemērošanas jomā [6]. Tajā ir noteikts, ka uz personām, kas dzīvo ES teritorijā, attiecas tie paši pienākumi un tie paši pabalsti saskaņā ar jebkuras dalībvalsts tiesību aktiem, kā uz šīs valsts pilsoņiem [7]. Tiesību akti, kas attiecas uz bezdarbnieku pabalstiem, ir ietverti to jautājumu sarakstā, uz kuriem attiecas šī regula (4. panta 1. punkta g) apakšpunkts). Šādi pabalsti ir ne tikai materiāli, bet tie ietver arī palīdzību jauna darba atrašanā, ko dalībvalsts nodarbinātības dienesti nodrošina darba ņēmējiem, kas piesakās šajos dienestos [8].

5. Regulas Nr. 1408/71 II sadaļas ("Piemērojamo tiesību aktu noteikšana") noteikumi veido pilnīgu un vienotu kolīziju normu sistēmu, kuras mērķis ir nodrošināt, ka uz darba ņēmējiem, kuri pārvietojas Savienībā, attiecas tikai vienas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēma [9]. Tās 13. pantā ir noteikts:

"1. Ievērojot 14.c pantu, uz personām, kam piemēro šo regulu, attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti. Šos tiesību aktus nosaka saskaņā ar šo sadaļu.

2. Ievērojot 14. līdz 17. pantu:

a) persona, kas ir nodarbināta vienā dalībvalstī, ir pakļauta šīs valsts tiesību aktiem arī tad, ja tā dzīvo citā dalībvalstī vai ja citā dalībvalstī atrodas tā uzņēmuma vai indivīda juridiskā adrese vai uzņēmējdarbības vieta, kurš nodarbina šo personu;

[..]."

4 — Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā. Laikā, kad radās šī tiesvedība, piemērojamā redakcija bija tā, kas ietverta A pielikuma I daļā Padomes 1996. gada 2. decembra Regulā (EEK) Nr. 118/97, ar kuru groza un atjaunina Regulu (EEK) Nr. 1408/71 un Regulu (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka izpildes kārtību Regulai (EEK) Nr. 1408/71 (OV L 28, 1. lpp.). Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV L 166., 1. lpp.) ar 2010. gada 1. maiju atcēla un aizstāja Regulu Nr. 1408/71, jo tā stājās spēkā saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Regulu (EK) Nr. 987/2009, ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EK) Nr. 883/2004 (OV L 284, 1. lpp.). Regulas Nr. 883/2004 90. pantā ir noteikts, ka Regulai (EEK) Nr. 1408/71 tomēr arī turpmāk ir juridiskas sekas atsevišķām vajadzībām, kas neattiecas uz šo tiesvedību.

5 — Skat. Regulas Nr. 1408/71 preambulas pirmo līdz piekto apsvērumu.

6 — 1. panta a) punkts. Pārrobežu darba ņēmējs 1. panta b) punktā ir definēts kā jebkurš darba ņēmējs, kas nodarbināts kādā dalībvalstī un dzīvo kādā citā dalībvalstī, kurā viņš parasti atgriežas ik dienas vai vismaz reizi nedēļā.

7 — 3. panta 1. punkts.

8 — 1986. gada 12. jūnija spriedums lietā 1/85 *Miethe* (*Recueil*, 1837. lpp., 16. lpp.).

9 — 1997. gada 13. marta spriedums lietā C-131/95 *Huijbrechts* (*Recueil*, I-1409. lpp., 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

6. III sadaļas 6. iedaļā ir ietverti īpaši noteikumi attiecībā uz bezdarbnieku pabalstiem. 71. pantā ir paredzēti noteikumi, kas piemērojami bezdarbniekam, kurš agrāk ir strādājis un kurš savas pēdējās nodarbinātības laikā dzīvoja dalībvalstī, kas nav kompetentā valsts. Tajā ir ietverti dažādi noteikumi, saskaņā ar kuriem bezdarbnieks ir pārrobežu darba ņēmējs (71. panta 1. punkta b) apakšpunkts) vai "darbinieks, kurš nav pārrobežu darba ņēmējs" (71. panta 1. punkta b) apakšpunkts). Attiecībā uz pārrobežu darba ņēmējiem 71. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts izņēmums no 13. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā vispārējā noteikuma. Tajā ir paredzēts:

"1. Bezdarbnieks, kas agrāk ir strādājis un kas savas pēdējās nodarbinātības laikā dzīvoja kādā dalībvalstī, kura nav kompetentā valsts, saņem pabalstus saskaņā ar šādiem noteikumiem: [10].

a) i) pārrobežu darba ņēmējs, kurš ir daļēji vai periodiski bez darba tajā uzņēmumā, kas viņu nodarbina, saņem pabalstus saskaņā ar kompetentās valsts tiesību aktiem tā, it kā viņš dzīvotu šajā valstī; šos pabalstus nodrošina kompetentā institūcija;

ii) pārrobežu darba ņēmējs, kurš ir pilnīgs bezdarbnieks, saņem pabalstus saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā viņš dzīvo, tā, it kā uz viņu būtu attiekušies šie tiesību akti viņa pēdējās nodarbinātības laikā; dzīvesvietas institūcija nodrošina šādus pabalstus uz sava rēķina.

[..]"

7. Darbiniekam, kurš "nav pārrobežu darba ņēmējs" un uz kuru tādējādi attiecas 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts, ir izvēle: vērsties kompetentajās institūcijās, lai saņemtu bezdarbnieka pabalstus valstī, kurā bija viņa pēdējā darba vieta, vai pieprasīt šos pabalstus savā dzīvesvietas valstī [11].

Valsts tiesības

8. Izskatāmais valsts tiesību akts ir *Code du travail* (turpmāk tekstā – "Darba kodekss") L.541-1. panta pirmā daļa. Tajā paredzēta sociālās apdrošināšanas iemaksu atmaksa (turpmāk tekstā – "darbā pieņemšanas pabalsts") ar šādiem nosacījumiem:

"Ja privātā sektora darba devējs pieņem darbā bezdarbnieku, nodarbinātības fonds atmaksā darba devējam gan darba devēja, gan darbinieka veiktās sociālās apdrošināšanas iemaksu daļu, neatkarīgi no tā, vai darbinieks iepriekš ir vai nav saņēmis bezdarbnieka pabalstu, bet ar nosacījumu, ka viņš ir sasniedzis 45 gadu vecumu un vismaz vienu mēnesi ir reģistrējies kā darba meklētājs kādā nodarbinātības iestādes [*ADEM*] birojā."

9. L.541-1. panta trešajā daļā ir noteikts, ka nosacījums par reģistrāciju nav piemērojams darba meklētājiem, kuri ir 40 gadus veci vai vecāki un uz kuriem attiecas darba saglabāšanas plāns (turpmāk tekstā – "atlaišanas plāns"), kā tas noteikts Darba kodeksa L.513-3. pantā [12].

10. L.622-6. panta 1. punktā ir noteikts: "Visiem bezdarbniekiem, kuri meklē darbu, ir jāreģistrējas kā darba meklētājiem [*ADEM*]".

10 — Kompetentā valsts nozīmē to dalībvalsti, kurā atrodas kompetentā institūcija (1. panta q) punkts). Vārds "institūcija" ir definēts 1. panta n) punktā kā organizācija vai iestāde, kas ir atbildīga par visu tiesību aktu vai to daļas pārvaldību. "Kompetentas institūcijas" definīcija ir ietverta 1. panta o) punktā: *inter alia*, tā ietver to institūciju, kurā attiecīgā persona ir apdrošināta brīdī, kad tiek iesniegts pieteikums pabalsta saņemšanai.

11 — Piemēram, skat. 1995. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-454/93 *van Gestel* (*Recueil*, I-1707. lpp., 23. punkts).

12 — Darba kodeksa L.513-1. pantā ir noteikts, ka sociālajiem partneriem ir jāizveido atlaišanas plāns, ja uzņēmums vienlaikus atlaiž piecas vai vairāk personas.

Fakti, process un uzdotais jautājums

11. *Krier* ir dzimusi 1955. gada 30. jūlijā. Viņa ir Luksemburgas pilsone, kura ar savu ģimeni dzīvo Vācijā. 2008. gada 1. maijā Luksemburgas uzņēmums *Caves Krier Frères S.àr.l.* (turpmāk tekstā – "*Caves Krier*"), noslēdzot pastāvīgu darba līgumu, pieņēma darbā *Krier*, kurai tad bija 52 gadi. *Krier* vienmēr ir strādājusi Luksemburgā, lai gan tieši pirms darba uzsākšanas *Caves Krier* viņa bija bezdarbniece, jo viņas iepriekšējais darba devējs nolēma viņu atlaist no darba. Šajā laikā *Krier* reģistrējās Vācijas iestādēs kā bezdarbniece un saņēma bezdarbnieka pabalstu savā dzīvesvietas valstī.

12. 2008. gada 2. septembrī *Caves Krier* vērsās ar iesniegumu *ADEM*, lai saņemtu darbā pieņemšanas pabalstu saistībā ar tā lēmumu pieņemt darbā *Krier*. Ar 2008. gada 4. septembra lēmumu *ADEM* direktors noraidīja šo lūgumu, pamatojoties uz to, ka *Krier* nebija reģistrējusies kā darba meklētāja *ADEM*, kā tas pieprasīts aplūkotajā valsts tiesību aktā. 2010. gada 11. janvārī *Caves Krier* vērsās ar prasību *Tribunal administratif* (Pirmās instances Administratīvā tiesa), lūdzot atcelt šo lēmumu.

13. Ar 2010. gada 14. jūlija spriedumu *Tribunal administratif* noraidīja *Caves Krier* pieteikumu. Tā nosprieda, ka tādas bezdarbnieces stāvoklis, kura dzīvo Luksemburgā un kura tādējādi var reģistrēties kā bezdarbniece *ADEM*, nav salīdzināms ar tāda bezdarbnieka stāvokli, kurš tāpēc, ka nedzīvo Luksemburgā, nevar reģistrēties *ADEM* un kuram, tieši pretēji, ir jāreģistrējas savas dzīvesvietas valsts nodarbinātības iestādē.

14. 2010. gada 12. augustā *Caves Krier* iesniedza *Cour administrative* apelācijas sūdzību par šo spriedumu.

15. Šī tiesa uzskata, ka rodas ES tiesību jautājums par nosacījumiem, kas jāizpilda, lai saņemtu darbā pieņemšanas pabalstu atbilstoši izskatāmajam valsts tiesību noteikumam, un it īpaši par nosacījumu par reģistrāciju [13]. Tiesa secina, ka "nav strīda par to, ka var reģistrēties tikai personas, kuras dzīvo Luksemburgā, savukārt personas, kuras nedzīvo Luksemburgā, nevar to darīt, kas nozīmē, ka darbā pieņemšanas pabalstu var saņemt tikai tie darba devēji, kuri pieņem darbā Luksemburgā dzīvojošus bezdarbniekus".

16. Iesniedzējtiesa norādīja, ka valstij, kura nav pārstāvēta tās izskatītajā tiesvedībā, nav bijusi iespēja noteikt, vai šāds dzīvesvietas ierobežojums bija balstīts uz objektīviem apsvērumiem sabiedrības interesēs neatkarīgi no konkrēto personu pilsonības un vai tas ir samērīgs ar izskatāmā valsts tiesību akta leģitīmo mērķi. Valsts tiesa uzskata, ka tā nevar pamatot šos noteikumus pēc savas iniciatīvas. Tāpēc tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu jautājumu:

"Vai ES tiesībām, un konkrēti [LESD] 21. un 45. pantam, atbilst Luksemburgas *Code du travail* L.541-1. panta pirmā daļa tiktāl, ciktāl tā piešķir tiesības privātā sektora darba devējiem uz darba devēja un darbinieka veiktās sociālās apdrošināšanas iemaksu daļas atmaksu par bezdarbnieku, kuri sasnieguši 45 gadu vecumu, pieņemšanu darbā, neatkarīgi no tā, vai tie iepriekš ir vai nav saņēmuši bezdarbnieka pabalstu, ar nosacījumu, ka šie bezdarbnieki vismaz vienu mēnesi ir reģistrējušies kā darba meklētāji kādā [*ADEM*] darbā iekārtošanas birojā, bet darba devēji, kuri pieņem darbā bezdarbniekus, kuri reģistrējušies kā darba meklētāji līdzvērtīgās ārvalstu iestādēs, nevar gūt labumu no šī noteikuma?"

17. Rakstveida apsvērumus ir iesnieguši *Caves Krier*, Luksemburgas, Čehijas Republikas, Austrijas un Polijas valdības, kā arī Komisija.

18. *Caves Krier*, Luksemburga, Čehijas Republika un Komisija 2012. gada 21. jūnija tiesas sēdē sniedza mutvārdu apsvērumus.

13 — Pirms šī lūguma iesniegšanas *Cour administrative* lūdza un saņēma no *Cour constitutionelle* (Konstitucionālā tiesa) prejudiciālu nolēmumu par izskatāmā valsts tiesību akta saderību ar Luksemburgas Konstitūcijas 10.a panta 1. punktu.

Novērtējums

Sākotnējie apsvērumi

19. Austrija apgalvo, ka valsts tiesas uzdotais jautājums nav pieņemams šādu iemeslu dēļ. Pirmkārt, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir neskaidrs, ciktāl tajā nav precizēts, vai izskatāmais valsts tiesību akts paredz dzīvesvietas nosacījumu vai prasību par reģistrācijas veikšanu. Attiecīgi Austrija apgalvo, ka valsts tiesa nav noteikusi jautājuma faktisko un juridisko kontekstu veidā, kas ļautu Tiesai sniegt noderīgu atbildi [14]. Otrkārt, valsts tiesa min faktu, ka reģistrācijas prasība neattiecas uz darbiniekiem, kuri ir atlaisti saskaņā ar atlaišanas plānu [15]. Tomēr valsts tiesa nav iekļāvusi attiecīgos valsts tiesību aktu noteikumus savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu. Treškārt, Austrija – kuras apsvērumu atbalsta arī Čehijas Republika – apgalvo, ka valsts tiesas uzdotais jautājums ir hipotētisks, ciktāl izskatāmais valsts tiesību akts faktiski neliedza *Krier* izmantot savas tiesības uz pārvietošanās brīvību un iegūt darbu Luksemburgā.

20. Manuprāt, jautājums ir pieņemams.

21. Pirmkārt, man šķiet, ka valsts tiesa pietiekami skaidri ir formulējusi būtiskos valsts tiesību elementus un strīda rašanās cēloņus valsts līmenī, lai Tiesa varētu noteikt izskatāmos punktus un izskatīt jautājumu, kas iesniegts prejudiciālā nolēmuma saņemšanai. Turklāt lietas dalībnieki savos apsvērumos varēja norādīt uz konkrētām problēmām un atbilstoši veidot savus apsvērumus. Tāpēc es uzskatu, ka Tiesa var lemt par uzdoto jautājumu.

22. Otrkārt, nav apstrīdēts, ka *Krier* ir darbiniece, kura ir atlaista saskaņā ar atlaišanas plānu un tādējādi uz viņu neattiecas Darba kodeksa L.513-3. panta trešajā daļā paredzētā reģistrācijas prasība. Tādējādi nav jāizvērtē, vai šāds nosacījums ir pretrunā LESD 21. vai 45. pantam.

23. Treškārt, attiecībā uz apgalvojumu, ka valsts tiesas uzdotais jautājums ir hipotētisks, ir jāapskata šādi aspekti.

24. Nav apstrīdēts, ka *Krier* ir pārrobežu darba ņēmēja un ka viņai ir tiesības izmantot savas LESD 45. pantā paredzētās tiesības uz brīvu pārvietošanos. Viņa šīs tiesības ir izmantojusi, izvēloties dzīvot ārpus savas izcelsmes valsts Luksemburgas, kaut arī viņa strādā šajā valstī.

25. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesību normas, kas kavē vai attur kādas dalībvalsts pilsoni atstāt savu izcelsmes valsti, lai īstenotu savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ir šīs brīvības ierobežojums, pat ja tās ir piemērojamas neatkarīgi no attiecīgā darba ņēmēja pilsonības [16].

26. Tāpēc, izskatot valsts tiesas uzdoto jautājumu, ir jāapsver, vai *Krier* ir sliktākā stāvoklī tāpēc, ka viņa dzīvo Vācijā un tādējādi nevar reģistrēties *ADEM*. *Krier* stāvokļa sekas ir tādas, ka viņas darba devējs – *Caves Krier* – nevar saņemt darbā pieņemšanas pabalstu saistībā ar savu lēmumu pieņemt viņu darbā.

27. Tiesa ir atzinusi, ka, lai darba ņēmēju tiesības tikt pieņemtiem darbā un tikt nodarbinātiem būtu patiešām efektīvas, ir būtiski, ka papildus tām tiek paredzētas arī darba devēju tiesības tos pieņemt darbā, ievērojot darba ņēmēju brīvas pārvietošanās noteikumus [17].

14 — Austrija balstās uz 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-237/04 *Enirisorse* (Krājums, I-2843. lpp., 17.–19. punkts).

15 — Skat. iepriekš 10. punktu.

16 — 2010. gada 16. marta spriedums lietā C-325/08 *Olympique Lyonnais* (Krājums, I-2177. lpp., 33. un 34. punkts un tajos minētā judikatūra).

17 — 2007. gada 11. janvāra spriedums lietā C-208/05 *Innovative Technology Center* (Krājums, I-181. lpp., 23. punkts).

28. Ņemot to vērā, es neuzskatu, ka valsts tiesas uzdotais jautājums ir hipotētisks. Jautājums, kas jāizskata, ir par to, vai *Caves Krier* kā *Krier* darba devējs ir sliktākā stāvoklī, jo tam tika atteikts izmaksāt darbā pieņemšanas pabalstu vecākiem darbiniekiem, pieņemot darbā *Krier*. Tas nav hipotētisks jautājums – tas ir radījis strīdu valsts līmenī, kas ir jāatrisina. Turklāt izskatāmais jautājums attiecas uz *Krier* tiesībām kā pārrobežu darba ņēmējai dzīvot vienā dalībvalstī, bet strādāt citā. Jautājums ir par to, vai izskatāmais valsts tiesību akts rada šķēršli šo tiesību izmantošanā, tādai personai kā *Krier* radot sliktākus apstākļus [18].

29. Visbeidzot, es tomēr uzskatu, ka ir jāiesaka nolēmums tikai par LESD 45. panta interpretāciju. LESD 21. pantā ir ietvertas ikviena Eiropas Savienības pilsoņa tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā. LESD 45. pantā ir ietverts konkrēts darba ņēmēju pārvietošanās brīvības formulējums. Ciktāl pamattiesvedība ietilpst pēdējā minētā noteikuma piemērošanas jomā, man šķiet, ka nav atsevišķi jālemj par LESD 21. panta interpretāciju [19].

Darba ņēmēju pārvietošanās brīvības ierobežojuma esamība

Izskatāmā ierobežojuma veids

30. Savā jautājumā valsts tiesa raksturo darbā pieņemšanas pabalstu kā tādu, kura saņemšana ir atkarīga no tā, vai ir izpildīts nosacījums, ka darbā pieņemtie bezdarbnieki ir bijuši reģistrēti kā darba meklētāji kādā no *ADEM* darbā iekārtošanas birojiem. Turklāt tā paskaidro, ka "nav strīda par to, ka var reģistrēties tikai personas, kuras dzīvo Luksemburgā, savukārt personas, kuras nedzīvo Luksemburgā, nevar to darīt, kas nozīmē, ka darbā pieņemšanas pabalstu var saņemt tikai tie darba devēji, kuri pieņem darbā Luksemburgā dzīvojošus bezdarbniekus".

31. Luksemburga apstrīd valsts tiesas sniegto izskatāmā valsts tiesību akta interpretāciju. Tā apgalvo, ka iespēja reģistrēties *ADEM* nav attiecināma tikai uz darba ņēmējiem, kuri dzīvo Luksemburgā. Turklāt Luksemburga apgalvo, ka visiem ES pilsoņiem ir tiesības reģistrēties *ADEM*. Tā norāda, ka reģistrācijai nav piemērojams pilsonības nosacījums. Tādējādi tāds bezdarbnieks, kāda ir *Krier*, kura dzīvo Vācijā un tur ir reģistrējusies kā bezdarbniece un tādējādi Vācijā saņem bezdarbniekiem paredzētās priekšrocības, arī varētu reģistrēties *ADEM* Luksemburgā, lai meklētu darbu šajā valstī. Luksemburga apgalvo, ka tādējādi nepastāv ierobežojumi, kas paredzēti LESD 45. pantā.

32. *Caves Krier* un Komisija piekrīt valsts tiesas interpretācijai un uzskata, ka izskatāmā valsts tiesību noteikuma iedarbība ir noteikt dzīvesvietas prasību, lai varētu reģistrēties *ADEM*.

33. Izskatāmajā valsts tiesību aktā nekas nav teikts par to, vai pastāv šāda dzīvesvietas prasība. Tomēr es norādu, ka trīs instanču tiesas Luksemburgā [20] ir interpretējušas šo noteikumu, balstoties uz to, ka šāds dzīvesvietas nosacījums patiešām ir piemērojams.

18 — Skat. tālāk 37.–39. punktu.

19 — Spriedums lietā *Innovative Technology Center* (minēts iepriekš 17. zemsvītras piezīmē, 63.–65. punkts un tajos minētā judikatūra).

20 — *Tribunal administratif, Cour constitutionelle*, izskatot tai uzdoto prejudiciālo jautājumu (skat. 13. zemsvītras piezīmi), un iesniedzējtiesa (*Cour administrative*). Papildinu, ka šādu priekšstatu rada gandrīz visa publiski pieejamā informācija *ADEM* mājas lapā (skat. www.adem.public.lu/demandeur/placement/index.html).

34. Attiecībā uz valsts tiesību normu interpretāciju Tiesai faktiski būtu jābalsta savi apsvērumi uz lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iekļauto aprakstu. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tai nav jurisdikcijas interpretēt dalībvalsts tiesību aktus [21]. Prejudiciālā nolēmuma procedūrā Tiesas un iesniedzējtiesas funkcijas ir skaidri nošķirtas un tikai iesniedzējtiesa drīkst interpretēt valsts tiesību aktus [22].

35. Ņemot vērā minēto, es uzskatu, ka jebkādam izvērtējumam par to, vai ar LESD 45. panta noteikumiem ir aizliegta prasība sākotnēji reģistrēties par darba meklētāju, ja šāda reģistrēšanās ir nosacījums, lai iespējamais darba devējs varētu saņemt darbā pieņemšanas pabalstu, ir jābalstās uz izskatāmo valsts tiesību aktu – proti, ietverot dzīvesvietas prasību.

Dzīvesvietas prasība

36. Ciktāl, attiecībā uz izskatāmo valsts tiesību aktu, dzīvesvietas esamība Luksemburgā ir nosacījums tam, lai varētu reģistrēties *ADEM*, un reģistrācija *ADEM* ir nosacījums tam, lai varētu saņemt darbā pieņemšanas pabalstu, Luksemburgas darba devējs, kas vēlas pieņemt darbā bezdarbnieku, kurš ir vecāks par 45 gadiem, drīzāk pieņems darbinieku, kurš dzīvo Luksemburgā un attiecībā uz kuru varēs saņemt šo pabalstu [23], nekā pārrobežu darba ņēmēju, attiecībā uz kuru viņš šo pabalstu nesaņems.

37. Tādējādi visdrīzāk bezdarbniekiem, kuri ir vecāki par 45 gadiem un kuri dzīvo ārpus Luksemburgas, būs grūtāk atrast darbu šajā valstī. Tāpēc šāds nosacījums varētu atturēt minētās personas pārcelties, lai dzīvotu kaimiņvalstī.

38. Tāpēc es uzskatu, ka tāda dzīvesvietas prasība, kāda ir pamattiesvedībā izskatāmā, ir LESD 45. pantā paredzētās darba ņēmēju pārvietošanās brīvības Eiropas Savienībā ierobežojums.

39. Valsts tiesa izskaidro, ka tā lūdz padomu attiecībā uz to, vai dzīvesvietas prasība tomēr varētu būt pamatota. Tā uzsver, ka Luksemburgas valdībai, tā kā tā nav pamattiesvedības dalībnieks, nav bijusi iespēja noteikt, vai šāds šķērslis ir pamatots LESD 45. panta nolūkā, un tā pamatojumu nevar izvirzīt pati pēc savas iniciatīvas.

40. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ierobežojums darba ņēmēju pārvietošanās brīvībai ir pieļaujams tikai tad, ja tam ir leģitīms ar Līgumu saderīgs mērķis, ko var pamatot primāri vispārējo interešu iemesli. Tomēr arī tādā gadījumā šāda pasākuma piemērošanai ir jābūt atbilstošai, lai sasniegtu attiecīgo mērķi, un tā nevar pārsniegt šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo [24].

41. Tādējādi dalībvalstij, ja tās iestādes pieņem noteikumu, kas ietver atkāpi no pamatbrīvības, ir jāpierāda, ka šis noteikums ir atbilstošs tam, lai nodrošinātu izvirzītā mērķa sasniegšanu, un tas nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo. Tādējādi iemesliem, uz ko dalībvalsts var atsaukties pamatojumam, būtu jābūt pievienotai šīs valsts pieņemtā pasākuma piemērotības un samērīguma analīzei, kā arī precīzai informācijai, kas var pamatot tās argumentāciju [25].

21 — 2011. gada 17. marta spriedums apvienotajās lietās C-128/10 un C-129/10 *Naftiliaki Etaireia Thasou AE* (Krājums, I-1885. lpp., 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 — 2008. gada 17. jūlija spriedums lietā C-500/06 *Corporación Dermoestética SA* (Krājums, I-5785. lpp., 21. punkts).

23 — Saskaņā ar Darba kodeksa L.622-6. panta 1. punktu, kas ir piemērojams visām personām, kuras dzīvo Luksemburgā, bezdarbniekam, kurš meklē darbu, obligāti ir jāreģistrējas *ADEM* kā darba meklētājam (skat. iepriekš 11. punktu).

24 — Spriedums lietā *Olympique Lyonnais* (minēts iepriekš 16. zemsvītras piezīmē, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 — 2010. gada 13. aprīļa spriedums lietā C-73/08 *Bressol and Chaverot* (Krājums, I-2735. lpp., 71. punkts). Skat arī 2012. gada 14. jūnija spriedumu lietā C-542/09 Komisija/Nīderlande (81. punkts).

42. Prejudiciālā nolēmuma procedūrā (pretēji prasībai par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu) valsts tiesai, nevis Tiesai, ir jānosaka, vai izskatāmais valsts tiesību akts ir pamatots [26]. Tiesas uzdevums ir norādīt valsts tiesai pareizo lemšanas virzienu. Tomēr tas ir it īpaši grūti izdarāms, ja faktiskā un tiesiskā konteksta izklāsts dažās jomās ir nepilnīgs (lai gan ne tik nepilnīgs, lai lūgums nebūtu pieņemams [27]), tādējādi Tiesai nav iespējas uz uzdotajiem jautājumiem sniegt tik precīzas atbildes, kā tā vēlētos. Tāpēc, iespējams, ka Tiesai uz dažiem jautājumu punktiem nebūs iespējams sniegt pilnīgas atbildes [28].

43. Pirms tiesas sēdes Tiesa aicināja Luksemburgu aplūkot jautājumu par pamatojumu, kas nav ietverts tās rakstveida apsvērumos. Neraugoties uz vēlāk izteiktu īpašu lūgumu (tiesas sēdes laikā) palīdzēt risināt jautājumu par pamatojumu, Luksemburga atteicās šajā ziņā sniegt jebkādus apsvērumus.

44. Neesot informācijai, kas norādītu, vai tādam dzīvesvietas nosacījumam, kā izskatāmais, ir leģitīms mērķis, man šķiet, ka Tiesa nevar dot padomu par to, vai tas ir samērīgs attiecībā uz šī mērķa sasniegšanu. Kad valsts tiesa izskatīs šo jautājumu, tai tomēr varētu palīdzēt šādi komentāri.

45. Situācijā, kad dzīvesvietas esamība ir obligāts nosacījums reģistrācijas veikšanai, tas noteikti liedz personām, kuras atrodas *Krier* situācijā, reģistrēties kompetentajās iestādēs. Līdz ar to darba devējs, kurš pieņem darbā šādu personu, automātiski nav tiesīgs saņemt darbā pieņemšanas pabalstu. Tādējādi valsts tiesas izklāstītajai dzīvesvietas prasībai ir tik nopietnas sekas, ka tā diez vai ir samērīga, pat tad, ja atbildīgās valsts iestādes var pierādīt, ka tai ir leģitīms mērķis [29].

46. Tāpēc es uzskatītu, ka šāda dzīvesvietas prasība ir aizliegta ar LESD 45. pantu, ciktāl tā nosaka, vai darbā pieņemšanas pabalsts būs vai nebūs pieejams potenciālajam bezdarbnieka, kurš ir vecāks par 45 gadiem un uz kuru attiecas šī prasība, darba devējam.

Reģistrācijas prasība

47. Ciktāl valsts tiesa nosaka, ka tā lūdz padomu attiecībā uz jautājumu, vai *dzīvesvietas* nosacījuma paredzēšana, lai varētu *reģistrēties*, ir pretrunā LESD 45. pantam, nav jāizvērtē, vai vienkārša reģistrācijas prasība pati par sevi ir šķērslis. Tomēr, tā kā Luksemburga uzstāj, ka izskatāmais valsts tiesību akts neparedz dzīvesvietas nosacījumu, un ņemot vērā, ka tās dalībvalstis, kas ir iesniegušas apsvērumus, ir izskatījušas šo noteikumu tā, it kā tas būtu vienkāršs reģistrācijas nosacījums, es šādu nostāju apskatīšu pakārtoti.

48. Regula Nr. 1408/71 nav tieši attiecināma uz izskatāmo situāciju. Darbā pieņemšanas pabalsts nav sociālā nodrošinājuma pabalsts, kas tajā būtu paredzēts. Turklāt *Krier* iesniegums bezdarbnieku pabalsta saņemšanai nav pamattiesvedības priekšmets. Tomēr Austrija apgalvo, ka Regulā Nr. 1408/71 ir noteikts atskaites punkts tam, lai attiecīgajā lietā novērtētu konkrēto sociālo priekšrocību, proti, darbā pieņemšanas pabalstu [30]. Polija norāda, ka, tā kā *Krier* ir pārrobežu darba ņēmēja, no Tiesas judikatūras attiecībā uz Regulas Nr. 1408/71 71. pantu, it īpaši sprieduma lietā *Miethe* [31], izriet, ka viņai ir tiesības izvēlēties, vai reģistrēties bezdarbnieku pabalstiem Vācijā, kas ir viņas dzīvesvietas valsts, vai Luksemburgā, valstī, kur atradās viņas pēdējā darba vieta. Tā kā viņa

26 — Spriedums lietā *Bressol and Chaverot* (minēts iepriekš 25. zemsvītras piezīmē, 74. punkts).

27 — Skat. iepriekš 22. punktu.

28 — 2000. gada 30. marta spriedums lietā C-236/98 *Jämställdhetsombudsmannen* (*Recueil*, I-2189. lpp., 34. punkts).

29 — 2002. gada 11. jūlija spriedums lietā C-224/98 *D'Hoop* (*Recueil*, I-6191. lpp., 39. punkts).

30 — Gan Austrija, gan Komisija savos rakstveida apsvērumos atsaucas uz Regulas Nr. 883/2004 noteikumiem. Tā kā attiecīgais noteikums konkrētajā laikā nebija spēkā, es tomēr (skat. iepriekš 4. zemsvītras piezīmi) šajos apsvērumos atsaucos uz Regulu Nr. 1408/71.

31 — Minēts iepriekš 8. zemsvītras piezīmē.

izvēlējās reģistrēties savā dzīvesvietas valstī nevis Luksemburgā, tas, ka viņa neizpildīja izskatāmajā valsts tiesību aktā ietverto reģistrācijas noteikumu, ir viņas pašas izvēle un tas neizriet no paša noteikuma. Komisija apgalvo, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1408/71 *Krier* ir tiesības reģistrēties gan Vācijā, gan Luksemburgā, bet viņai to darīt liedz izskatāmā valsts tiesību akta nosacījumi.

49. Vispārīgi, reģistrācija *ADEM inter alia* norāda, ka attiecīgā persona meklē darbu, var pieņemt darba piedāvājumus un ir tiesīga izmantot *ADEM* darbā iekārtošanas pakalpojumus. Ja persona atbilst nosacījumiem, pēc reģistrācijas *ADEM* personai var izmaksāt bezdarbnieku pabalstu. Tomēr personas var reģistrēties neatkarīgi no tā, vai *ADEM* arī tām maksā bezdarbnieku pabalstu.

50. Regulas Nr. 1408/71 13. panta 2. punktā ir noteikti valsts tiesību akti, kas piemērojami darba ņēmēja prasībai saņemt bezdarbnieka pabalstu [32]. Tomēr tajā nav ietverti nosacījumi, kas radītu tiesības vai pienākumu pievienoties sociālā nodrošinājuma sistēmai [33]. Vispārīgi, atbildīgā valsts attiecībā uz bezdarbnieku pabalstiem ir tā valsts, kurā bezdarbnieks pēdējo reizi bija nodarbināts [34]. Faktiski tā ir dalībvalsts, kura ir atbildīga par šo pabalstu maksāšanu un par citu nefinansiālu labumu nodrošināšanu, kā, piemēram, palīdzību jauna darba atrašanā.

51. Tomēr 71. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir ietverts izņēmums no šī principa attiecībā uz pārrobežu darba ņēmējiem. No 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļas noteikumiem ir skaidrs, ka pārrobežu darba ņēmējs, kurš ir pilnīgs bezdarbnieks, nav tiesīgs saņemt bezdarbnieku pabalstu valstī, kur atradās viņa pēdējā darba vieta, pat tad, ja viņš tur veicis iemaksas, bet viņam ir tiesības pieprasīt pabalstu no tās dalībvalsts, kurā viņš dzīvo [35].

52. Spriedumā lietā *Miethe* Tiesa turklāt nolēma, ka darba ņēmējs, kuram ir piemērojama 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļa, izņēmuma apstākļos var tikt uzskatīts par "citu darba ņēmēju, nevis pārrobežu darba ņēmēju", ja viņam ir īpaši cieša saikne ar valsti, kurā ir bijusi viņa pēdējā darba vieta, un tādējādi uz viņu var būt attiecināms 71. panta 1. punkta b) apakšpunkts. Šāds darba ņēmējs var izvēlēties saņemt bezdarbnieku pabalstu no dalībvalsts, kurā ir bijusi viņa pēdējā darba vieta, nevis no dzīvesvietas dalībvalsts [36].

53. Ja *Krier* situācijai ir piemērojams 71. panta 1. punkta a) apakšpunkts (kā tas, šķiet, ir), viņa nevarēja izvēlēties, kurā vietā reģistrēties bezdarbnieku pabalsta saņemšanai. Viņai tas bija jādara Vācijā, savā dzīvesvietas valstī. No otras puses, ja viņu (izņēmuma gadījumā) uzskatītu par "citu darba ņēmēju, nevis pārrobežu darba ņēmēju", pēc tam, kad tika pieņemts spriedums lietā *Miethe*, bet viņa tomēr izvēlētos reģistrēties Vācijā, viņa nevarētu saņemt bezdarbnieku pabalstus gan Luksemburgā, gan otrā valstī [37]. Tāpēc, ja viņa Vācijā saņēma bezdarbnieku pabalstu, tad viņai bija jābūt pieejamai šīs valsts atbildīgajām iestādēm darba jautājumos.

54. Tomēr no minētā neizriet, ka Luksemburgai būtu aizliegts piešķirt tiesības reģistrēties *ADEM* tādām personām kā *Krier*, lai viņai nodrošinātu palīdzību iegūt darbu šajā valstī. Tāpat arī ES tiesības pārrobežu darba ņēmējiem, kuri ir bezdarbnieki, neliedz šādā pašā nolūkā reģistrēties *ADEM*. Šādos apstākļos papildus izriet, ka darba ņēmēji, kuri ir pieņēmuši darbā šādas personas, būtu tiesīgi lūgt darbā pieņemšanas pabalstu.

32 — Skat. iepriekš 6. punktu.

33 — Spriedums lietā *Huijbrechts* (minēts iepriekš 9. zemsvītras piezīmē, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 — Spriedums lietā *Huijbrechts* (minēts iepriekš 9. zemsvītras piezīmē, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 — Spriedums lietā *Miethe* (minēts iepriekš 8. zemsvītras piezīmē, 9.–11. punkts). Šajos punktos ir skaidri nošķirti darba ņēmēji, kuri *nav* pārrobežu darba ņēmēji un kuri var izdarīt 71. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izvēli padarīt sevi pieejamu vai nu tās dalībvalsts nodarbinātības dienestiem, kurā bija viņu pēdējā darba vieta, vai tās dalībvalsts dienestiem, kurā viņi pastāvīgi uzturas, un pārrobežu darba ņēmējiem, uz kuriem attiecas 71. panta 1. punkta a) apakšpunkts un kuriem šādas izvēles nav. Sprieduma lieta *Miethe* nozīmi, ņemot vērā Regulu Nr. 883/2004, Tiesa pašlaik izvērtē lietā C-443/11 *Jeltes*.

36 — Spriedums lietā *Miethe* (17. un 18. punkts).

37 — Spriedums lietā *van Gestel* (minēts iepriekš 11. zemsvītras piezīmē, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

55. Tā ir taisnība, kā apgalvo Luksemburgas valdība, ka reģistrācijas nosacījums nerada tiešu diskrimināciju, pamatojoties uz pilsonību.

56. Tādējādi (neesot dzīvesvietas prasībai) pārrobežu darba ņēmēji, tādi kā *Krier*, faktiski varētu reģistrēties *ADEM*.

57. Tā kā pārrobežu darba ņēmējiem saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 71. pantu ir jāreģistrējas savā mītnes valstī, lai saņemtu bezdarbnieku pabalstu, jautājums ir par to, vai papildus prasība reģistrēties arī tās valsts, kurā personai bijusi pēdējā darba vieta, kompetentajās iestādēs ir aizliegums LESD 45. panta izpratnē, ciktāl šādām personām ir jāuzņemas papildu sarežģījumi, kas neattiecas uz Luksemburgā dzīvojošiem darba ņēmējiem, kuriem nav jāreģistrējas divās atbildīgajās iestādēs, lai viņu iespējamam darba devējam tiktu piešķirts pabalsts.

58. Man šķiet, ka, lai gan (šajā pieņēmumā) pārrobežu darba ņēmējiem noteikti būtu pienākums reģistrēties divās dalībvalstīs, šāda situācija neradītu ierobežojumu viņu tiesībām brīvi pārvietoties.

59. Pirmkārt, ņemot vērā viņu stāvokli kā pārrobežu darba ņēmējiem, šādas personas ir pieradušas, ka tām ir jānodarbojas ar dažādu jautājumu risināšanu gan savā dzīvesvietas dalībvalstī, gan dalībvalstī, kurā tās ir nodarbinātas. Otrkārt, reģistrācijas process visdrīzāk ietvers veidlapas aizpildīšanu, iespējams, tiešsaistē, un var ietvert arī interviju. Tāpēc diez vai tas ir tik administratīvi apgrūtinoši un/vai dārgi, ka to var uzskatīt par traucējumu. Treškārt, tas ir pārrobežu darba ņēmēja interesēs meklēt darbu dalībvalstī, kurā viņam/viņai ir vislabākās izredzes atrast jaunu darbu. Tādējādi šādām personām minētā iemesla dēļ varētu būt motivācija reģistrēties arī dalībvalstī, kurā atradās viņa/viņas pēdējā darba vieta.

60. Tāpēc situācijā, ja nepastāv dzīvesvietas prasība, es neuzskatītu, ka vienkārša prasība reģistrēties dalībvalstī, kurā atradās viņa/viņas pēdējā darba vieta, papildus reģistrācijai dzīvesvietas valstī, ir papildu apgrūtinājums pārrobežu darba ņēmējam, kas radītu šķērsli LESD 45. pantā paredzēto tiesību uz pārvietošanās brīvību izmantošanai attiecībā uz pabalsta par pieņemšanu darbā maksāšanu.

61. Ņemot vērā šo secinājumu, nav vajadzības izskatīt jautājumu par pamatojumu. Tomēr, lai sniegtu valsts tiesai visu nepieciešamo informāciju, es īsumā izskatīšu par to izteiktos argumentus.

62. *Caves Krier* savos rakstveida apsvērumos norāda, ka darbā pieņemšanas pabalsta mērķis ir mudināt darba devējus pieņemt darbā ilgstoši bez darba esošus vecākus darba ņēmējus un uzlabot viņu izredzes atkal atgriezties darba tirgū [38]. Tomēr nav informācijas par reģistrācijas nosacījuma mērķi izskatāmajā valsts tiesību aktā.

63. Austrija, Čehijas Republika, Luksemburga un Polija apgalvo, ka uz reģistrācijas nosacījuma paredzēšanu attiecas dalībvalstu rīcības brīvība saistībā ar nodarbinātības politiku, ciktāl, nosakot minimālo reģistrācijas laiku, ar to tiek nodrošināts, ka palīdzības saņēmējs ir saistīts ar konkrētās valsts darba tirgu.

64. Tiesa ir nospriedusi, ka dalībvalstīm ir jāizvēlas tādi noteikumi, ar kuriem visticamāk varēs sasniegt nodarbinātības jomā izvirzītos mērķus. Tā ir atzinusi, ka tām ir plaša rīcības brīvība šo pilnvaru izmantošanā. Turklāt nodarbinātības veicināšana ir sociālās politikas leģitīmais mērķis [39].

65. Vispārīgi ir saprātīgi uzskatīt, ka reģistrācija *ADEM* tiek pieprasīta, lai nodrošinātu, ka tai ir informācija, kas nepieciešama, lai atrastu darba meklētājiem piemērotas brīvās darba vietas. Nav pieejama informācija par to, kāpēc informācijai par personu ir jāatrodas reģistrā vismaz vienu mēnesi.

38 — Saistībā ar šo *Caves Krier* atsaucas uz Parlamenta dokumentu Nr. 3798, 3. lpp., 1992.–1993. gada sesija.

39 — Spriedums lietā *Innovative Technology Center* (minēts iepriekš 17. zemsvītras piezīmē, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

66. Saistībā ar darbā pieņemšanas pabalsta piešķiršanu es norādu arī, ka reģistrācijas nosacījums neattiecas uz visiem bezdarbniekiem. Tādējādi, ja darba ņēmējs tiek atlaists saskaņā ar atlaišanas plānu, uz viņu neattiecas prasība reģistrēties *ADEM* [40].

67. Tādējādi no izskatāmā noteikuma nav skaidrs, kāds tieši varētu būt tā mērķis, kā arī tas, kāpēc tas ir izveidots tieši tāds. Tādējādi nav iespējams veikt turpmāku analīzi attiecībā uz tā samērīgumu.

Reģistrācijas atzīšana citā dalībvalstī

68. Komisija apgalvo, ka saskaņā ar ES tiesībām fakti vai notikumi, kas notiek citā dalībvalstī, ir jāuztver kā tādi, kas būtu notikuši tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir piemērojami konkrētie tiesību akti (aprakstot to kā vienlīdzīgas attieksmes principa rašanos vai paplašināšanos) [41]. Komisija apgalvo, ka no minētās judikatūras izriet, ka Luksemburgai vajadzētu ņemt vērā faktu, ka *Krier* bija reģistrējusies kā bezdarbniece Vācijā, un ar to vajadzētu pietikt, lai izpildītu reģistrācijas prasību, lai varētu saņemt darbā pieņemšanas pabalstu.

69. Es nesliecos piekrist Komisijas viedoklim.

70. Reģistrācijas nosacījumus un mērķus paredz katra dalībvalsts un tie ne vienmēr ir vienādi. Ja nav informācijas, kas norādītu, vai citas dalībvalstis nodrošina darbā iekārtošanas pakalpojumus, kas ir pietiekami līdzīgi *ADEM* sniegtajiem, un nepastāvot nekādai savstarpējas reģistrācijas prasības bezdarbnieku pabalsta iegūšanai atzīšanas sistēmai dalībvalstu starpā [42], es neesmu pārliecināta par to, ka būtu jāuzskata, ka, vienkārši reģistrējoties valsts iestādēs vienā dalībvalstī, bezdarbnieks ir izpildījis nosacījumus tam, lai iegūtu šādu pabalstu citā dalībvalstī un tādējādi radītu tiesības savam jaunajam darba devējam šajā dalībvalstī saņemt darbā pieņemšanas pabalstu.

Secinājumi

71. Tādējādi es uzskatu, ka Tiesai uz *Cour administrative* uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi:

Ar LESD 45. pantu tiek aizliegti tādi valsts tiesību aktu noteikumi kā Darba kodeksa L.541-1. panta pirmā daļa, ciktāl bezdarbniekiem ir jāizpilda dzīvesvietas prasība, lai reģistrētos atbildīgajās valsts iestādēs, un ciktāl darbā pieņemšanas pabalsta piešķiršana darba devējam, kurš pieņem darbā noteiktu bezdarbnieku kategoriju, ir atkarīga no šādas reģistrācijas esamības.

40 — Skat. iepriekš 10. punktu.

41 — Komisija balstās uz 1969. gada 15. oktobra spriedumu lietā 15/69 *Ugliola* (*Recueil*, 363. lpp.), 1991. gada 4. oktobra spriedumu lietā C-349/87 *Paraschi* (*Recueil*, I-4501. lpp.) un 1995. gada 22. novembra spriedumu lietā C-443/93 *Ioannis Vougioukas* (*Recueil*, I-4033. lpp.).

42 — Nav noteikumu attiecībā uz savstarpēju Regulā Nr. 1408/71 paredzēto reģistrācijas nosacījumu atzīšanu. Es norādu, ka Regulā Nr. 883/2004 tiek paredzēts noteikums par informācijas apmaiņu dalībvalstu kompetento iestāžu starpā, bet tās noteikumi nemaina situāciju attiecībā uz reģistrācijas prasību savstarpēju atzīšanu.